

Rozjímanie na štvrtok po Zjavení Pána

Rozjímanie na štvrtok po Zjavení Pána. Navrhované témy sú: vedení Duchom Svätým; poslaní ohlasovať radostnú zvesť; láska k Bohu a blížnemu.

V TÝCHTO DŇOCH KONTEMPLUJEME začiatky Pánovho verejného pôsobenia. Po prekonaní pokušení na púšti sa vrátil na miesto, kde vyrástol: „Ježiš sa v sile Ducha vrátil do Galiley a chýr o ňom sa rozniesol po celom kraji“ (Lk 4, 14). Evanjelium zdôrazňuje, že ho viedol Duch Svätý, pretože Tešiteľ zohráva

nezastupiteľnú úlohu v diele nášho vykúpenia a posvätenia. O tom nás učí aj svätý Cyril v dnešnej liturgii hodín: „Keď sa Stvoriteľ vesmíru rozhodol obnoviť všetko v Kristovi a vrátiť prirodzenosť človeka do pôvodného stavu, prisľúbil, že mu súčasne s ostatnými dobrami udelí aj Ducha Svätého v hojnosti. Určil teda čas, keď k nám zostúpi, a prisľúbil to, keď povedal: V tých dňoch – myslí tým dni Spasiteľa – vylejem svojho Ducha na každé telo“[1].

Zaráža nás skutočnosť, že Písmo výslovne hovorí, že Ježiš odišiel na púšť *vedený Duchom Svätým* (porov. Lk 4, 1) a zároveň, že sa „v sile Ducha vrátil do Galiley“ (Lk 4, 14). Ak nasledujeme jeho príklad, naša vernosť Bohu bude tým slobodnejšia, čím viac si budeme vedomí, že sa pohybuje v rytme Parakléta. „Učeník sa necháva viesť Duchom, preto je učeník vždy človekom tradície a novosti, slobodným človekom.

Slobodný. Nikdy nepodlieha ideológiám, doktrínam v rámci kresťanského života, doktrínam, o ktorých možno diskutovať.... zostáva v Pánovi, je to Duch, ktorý ho inšpiruje“[2].

Hlboká sloboda je ovocím naplnenia Duchom Svätým, ktorý nám umožňuje pohybovať sa na tejto zemi tak, ako to robil Ježiš. Preto prežívame „potrebu, aby bol Ježiš Kristus stredobodom nášho života. Aby sme objavili najhlbší význam slobody, musíme ho kontemplovať. Stojíme v úžase pred slobodou Boha, ktorý sa z čistej lásky rozhodol vziať na seba telo, ako je to naše. Naše Božie synovstvo umožňuje, aby sa naša sloboda rozšírila so všetkou mocou, ktorú jej Boh udelil. Slobodní nie sme tým, že sa emancipujeme od Otcovho domu, ale tým, že prijímame svoje synovstvo“[3].

SVÄTÝ LUKÁŠ HOVORÍ, že Ježiš „učil v synagógach“ (Lk 4,15). Pán pokračuje vo svojom vyučovaní podľa toho, čo zjavil Starý zákon. On je zároveň „prostredníkom a plnosťou celého zjavenia“^[4], ako vyhlásil Druhý vatikánsky koncil. Z tohto dôvodu jeho učenie napĺňalo tých, čo Ho počúvali, nádejou „a všetci ho chválili“ (Lk 4, 15).

Na tomto pozadí Ježiš Kristus „prišiel aj do Nazareta, kde vyrástol. Podľa svojho zvyku vošiel v sobotu do synagógy a vstal, aby čítal“ (Lk 4, 16). Ježiš tak plnil sobotné nariadenie a pripravoval sa na čítanie podľa týždenného liturgického rytmu, ktorý zahrňal čítanie textu z *Tóry* alebo Prorokov, po ktorom nasledoval komentár. „Podali mu knihu proroka Izaiáša. Keď knihu rozvinul, našiel miesto, kde bolo napísané: *Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma*

oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť; utláčaných prepustiť na slobodu a ohlásiť Pánov milostivý rok“ (Lk 4, 17-19).

Origenes poznamenáva, že „nie náhodou otvoril zvitok a našiel kapitolu čítania, ktorá o ňom prorokuje, ale aj to bolo dielom Božej prozreteľnosti“[5]. Ježiš začína svoje verejné kázanie tým, že si osvojuje Otcovu vôľu vyjadrenú v Starom zákone a pokračuje v evanjelizačnom poslaní, v ohlasovaní dobrej zvesti o kráľovstve. Rovnako aj my chceme byť verní vnuknutiam, ktoré nám Boh dáva v modlitbe, pri čítaní evanjelia alebo v mnohých momentoch počas celého dňa.

„POTOM KNIHU ZVINUL, vrátil ju sluhovi a sadol si. Oči všetkých v synagóge sa upreli na neho. A on im

začal hovoriť: *Dnes sa splnilo toto Písmo, ktoré ste práve počuli*. Všetci mu prisviedčali a divili sa milým slovám, čo vychádzali z jeho úst“ (Lk 4, 20-22). „Ježiš sám je *dnes* spásy v dejinách, pretože napĺňa plnosť vykúpenia (...) Tento úryvok je *dnes* zároveň výzvou pre nás. V našej rozptýlenej a roztržitej dobe nás toto evanjelium vyzýva, aby sme si položili otázku o našej schopnosti počúvať. Skôr než budeme môcť hovoriť o Bohu a s Bohom, musíme ho najprv počúvať“[6].

Počas chvíľ dialógu s Pánom chceme nasledovať jeho príklad pozornosti voči Božiemu slovu zjavenému vo Svätom písme. Môžeme napríklad obrátiť svoju pozornosť na radu apoštola Jána, ktorú pripomína dnešná liturgia: „My milujeme, pretože on prvý miloval nás. Ak niekto povie: *Milujem Boha*, a nenávidí svojho brata, je luhár. Veď kto nemiluje brata, ktorého vidí,

nemôže milovať Boha, ktorého nevidí“ (1Jn 4, 19-20).

Táto láska k blížnemu sa musí prejavovať konkrétnymi prejavmi, ako to naznačil sám Ježiš pri Poslednej večeri. „Umývanie nôh jeden druhému prináša so sebou toľko konkrétnych vecí, pretože toto očisťovanie, o ktorom hovoríme, sa rodí z lásky; a láska objavuje tisíc spôsobov, ako slúžiť a darovať sa tým, ktorých človek miluje. V kresťanstve umývanie nôh bezpochyby znamená modliť sa za druhého, podávať si navzájom pomocnú ruku s eleganciou a diskretnosťou, uľahčovať prácu, predvídať potreby druhých, pomáhať si navzájom, aby sa správali lepšie, napomínať sa navzájom s láskou, zaobchádzať s druhým s láskavou a jednoduchou trpezlivosťou“[\[7\]](#). Prosíme svätú Máriu, aby nám pomáhala prijímať Božie vnuknutia ako výzvy od Otca, ktorý chce len naše šťastie; a tiež aby

nám od Pána vyprosila milosť
milovať našich bratov a sestry tak,
ako nás miloval Ježiš, pohnutý
Duchom Svätým.

---

[1] Svätý Cyril Alexandrijský, *O
Jánovom evanjeliu*, 5, 2.

[2] František, *Homília*, 1-IV-2020.

[3] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*,
9-I-2018, body 3-4.

[4] Dei Verbum, bod 2.

[5] Origenes, *Homílie na Lukášovo
evanjelium*, 32, 3.

[6] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 27-
I-2013.

[7] Javier Echevarría, *Eucaristía y
vida cristiana*, Rialp, Madrid 2005, s.
67.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-stvrtok-
po-zjaveni-pana/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-stvrtok-po-zjaveni-pana/) (02.04.2026)